

ELŐSZÓ*

Kedves barátom! Megkértél, hogy előszót írja a könyvedhez. Minek? Abban a világban, ahova a te könyved megy, nem kell neked bemutatás s legkevésbé éntőlem, akit ott nem ösmernek.

Szívemből örülök, hogy ideiglenesen áthurcolkodtál az öreg olvasóktól (nagyon szűk itt ez a mi szállásunk) s azoknak a romlatlan tiszta gyermeklelkeknek dalolsz olyan szépen, mintha csak a bölcső rengésének volna édes szavakba rakott folytatása.

„Ma már nincsenek apák!” – mondá nemrég egy ismerősöm tréfálózva.

„Apák még vannak, – felelte a másik ismerősöm szomorúan – de nincsenek gyerekek!”

Igaz-e az? Félek, hogy igaz.

S ha gyermekek nincsenek többé, – férfiak se lesznek többé.

Írj, kérlek, minél több ilyeket, hátha a mese és gyermekdal visszaviszi nekik a friss gyönyörök ama forrásait, amelyeknél a mi apáink gyermekkorukban oly sokáig időztek s olyan nagyon megizmosodtak s amelyek mellett a mai gyermekek vasúton rohannak el: hátha a korai érettség nyegléségeit eldobják, s felülnek a lenézett vesszőre, hogy jókedvűen nyargalásszanak rajta, mert ez az egyedüli paripa, mely soha sem veti le lovagját, s milyen utolérhetetlen élvezet ülni...

Budapest, 1883. december 24.

Mikszáth Kálmán

*Pósa Lajos: Dalok, regék az ifjúság számára c. könyvéhez.
A szerző kiadása, Szeged, 1884*